Sənin məsum gözlərində dərin bir maraq,
Tez diksinib gülümsədin, dedin: "Ata, bax!
Evimizdə işıq yandı, nə göyçək oldu!.."
Sonra birdən gözlərinin şəfəqi soldu;
Bir təşvişlə qaşlarını düyünləyərək,
Ətrafına göz gəzdirdin, sən ürkək-ürkək.
O bayaqkı sevincindən qalmadı əsər,
Gözlərində qorxu vardı, üzündə kədər.
Evə baxdın, mənə baxdın, işığa baxdın,
Həyəcanından az qala ki, ağlayacaqdın.
Dedin: "Tez ol, işıq çıxdı, ört pəncərəni,
Yoxsa gəlib əsgər əmi aparar səni!
Bilmirsənmi işıq çıxsa, görərlər bizi,
Bomba atıb sındırarlar pəncərəmizi".

Mən qıvırcıq saçlarını sığallayaraq,
Dedim: "Mənim körpə balam, nədir bu maraq?
Tut əlimdən, nazlı qızım, gəl eyvana çıx!
Gözlərində gəzən kölgə çəkilsin artıq.

Bax, çıraqban küçələrə, nə çox işıq var!
Göy üzündən çəkilmişdir qara buludlar.
Qoy pəncərə açıq qalsın, bol olsun işıq...
Qaranlığın pəncəsindən onu almışıq!"

1945

İtkilər

İKİ DƏFƏ ÖLDÜRÜLMÜŞ HAMLET

(H.Ərəblinskinin əziz xatirəsinə)

Danimarka prinsi
nələr gördü,
nələr çəkdi.
Xəyanət, riya,
şəhvət düşkünlüyü.
Ümid, sevinc beşgünlüyü.
Yazıq sənə, Hamlet,
yazıq, qəmli filosof!
Bir dəfə öldürdülər səni
uzaq-uzaq keçmişdə.
Bir də böyük aktyorla
bir gündə;
sirri açılmayan
günah üstündə.

Buzovna, avqust, 1972

SƏHİFƏLƏRİN YADDAŞINDAN

A.Faruqa

Bu kitabı sən vermişdin.
Üstündə
"Dostum nöqtə, nöqtə" yazı.
Sonra, sonra oldu
sənə atılan acı sözlərin,
insafsız sözlərin,
tikanlı sözlərin
tolamazı.

Sənin yazından aşağı
iki sətri mən yazmışam;
o bədbəxt, o qaynar,
o kədərli axşam;
dostluğumuzun yeri göynəyəndə.
Mən yazmışam
varaqlarında
gecəmi gündüzümə caladığım kitabın
əzik köynəyində.
Bu məktubdan sonra görüşmədik.
Sən özün yazmışdın:
"Bəlkə görüşmədik!.."
Görüşmədik;
bəlkəsiz.
Nə son dəqiqələrindən xəbərim var,
nə harda basdırıldığını bilirəm.
Bəlkə qara quzğunlar
caynaqlayıb yedi qara gözlərini.
Bəlkə də yanaqlarında
gilə-gilə buz oldu,
hələ ağrılı nəfəsin kəsilməmiş,
üzünə düşən qar naxışları.
Bəlkə
üstünə cansız sərildiyin torpaqda,
bir parça, bir boy o torpaqda,
cəsədin qaldı neçə gün.
Və düşmən ayağı dəymədi torpağın o parçasına.
Bu da sənin vətənə son borcun oldu.
Bəlkə də o torpaq,
o torpaq ki, sinəsinə aldı səni,
dönə-dönə sənin qorucun oldu.
Lakin
nə sən qoruya bildin onu
sona qədər,
nə o səni.
Əbədi o torpaqda qaldı
yurdumun neçə-neçə
Əlisi, Əhmədi, Həseni

və sən!
Dünyaları versələr
istəməzdim;
bir gün, təbəssümünlə,
qapımdan girsən.

mart, 1964

BELƏYDİ DOSTLUĞUMUZ

Əzizim Tatul Huryan!
Bəlkə sənin qanındır
uzaq-uzaq torpaqda,
xəzəl olmuş yarpaqda
quruyan.
Şeir kitabını
bir də varaqladım bu gün.
Oxudum yazdıqlarını.
Düşündüm yazmadıqlarını.
Sığalladı qəlbimi
şerinin sətirləri
bir dost,
bir işdaş,
bir şair mehribanlığıyla
gələ bilsəydin bu gün
Müşfiqlə qol-qola.
Neçəsi utanardı sizi görüb,
ülfətinizi görüb.
Dildə "qardaş", "qardaş" deməklə
qardaş olmur insan.
Gərək ürəkdən bağlanıb,
ürəkdən duyub,
könüldən qaynayıb, qarışasan.
Nə üzə görə sənə dost dedim,
nə yarım ömür
iclasdaş olduğumuza görə.
Özün sadə idin,
boyun – törə.

Qəlbində bir parça da
qara fikirlərin qurumu yoxdu.
Könlün, gözün toxdu.
Bilirdin dost sözü
elə tutumlu,
elə qiymətli,
elə müqəddəsdir –
bir dəfə dedin,
bəsdir!
Ən mənalı söz belə,
yerli-yersiz işlədəndə
itirir dəyərini, duzunu.
Heç hərarət əridə bilməz
ürəkdən bağlanmamış,
"məhəbbət"in buzunu.
Yadımdadır,
necə nifrətlə, qəzəblə
danışardın
saxta dostluğun
iyrəncliyindən.
Dost sözünün
qocalmayan gəncliyindən.
Səsimiz həmahəng olurdu
deyəndə:
dostluq üzdən deyilsə,
məhəbbət sısqa,
ülfət cılız pöhrə deyilsə,
varam!
Niyyətli sevgiyə,
şöhrətli mehribanlığa,
qurama peşmanlığa,
qondarma pərişanlığa,
qondarma insanlığa,
dotələb nadanlığa,
yoxam! Yox!

1966-1970

BƏLKƏ DƏ

M.Rəfiliyə

Onunla həmmərəz idik biz,
o deyirdi:
Eh! Cəhənnəm olsun
bütün dərman, pəhriz!
Mənə dağ havası verin!
Sac yuxası verin!
İstəyirəm sərxoş olum meyindən
əyri boyun bənövşədən
qalxan ətrin.
Mənə
qızıl söyüd çubuğundan hörülmüş səbətdə
moruq gətirin!
Açın sinəmi!
Dəniz yeli dəysin ona!
Haram olsun mənə
bu torpağın çörəyi,
dincimi almadan,
yorulmadan, qocalmadan
səksəndən getməsəm doxsana.
Azarı, ölümü
büküb qoymasam ayağımın altına!
Belə deyərdi.
Əllini yeni keçmişdi,
qara örtük saldılar tabutuna.
Bəs niyə belə?
Həkimlər gəldi,
yazdılar, pozdular.
Gah elə, gah belə yozdular.
Yan-yana düzüldü,
neçə-neçə qəşəng latın sözü.
Qərara gəldilər:
... Xəstəliyin şiddəti...
Bir də... özü...

Ancaq bir deyən olmadı
bəlkə... səbəb başqadır
Bəlkə... arzusu doğrulmadı.
Bəlkə...
ona dağ havası
sac yuxası,
bir də
qızıl söyüd çubuğundan hörülmüş səbətdə
moruq verən olmadı?..

1958

İTKİLƏR

C.Cəfərə

Neçə dostu itirmişəm;
ölən oldu, qalan oldu.
Elə bir dost itirdim ki,
bütün dərdim yalan oldu.

1972

REKVİYEM

*Dostum Lətifə**

Divarda yeddi çopur var.
Yeddi dərin çopur.
İkisi ayrı,
beşi topa.
Hər çopur,
bir qırmanın yeridir.
Qırma yeddi deyilmiş,

* Kinorejissor Lətif Səfərovun intiharı münasibətilə yazılmışdır.

ürəkdə qalıb neçəsi.
Ürəkdə nisgil qalar,
həsrət qalar,
arzu qalar.
Ürəkdə tikə qalar,
söz qalar.
Ürək ağrıyar.
Niyə ürəkdə qaldı qırmalar?
Ürək yüz il yaşayar,
sözdənmi, güllədənmi qırılmasa,
ürəkdə qırma qalmasa.

Yadıma düşdü.
Min doqquz yüz qırx üçün qışı.
Şaxta kəsirdi
xəncərsiz, bıçaqsız.
Külək əsirdi
Yandırırdı
odsuz-ocaqsız.
Moskva vağzalında, perronda
geydin Bakı hədiyyəsi
içi qoyun yunu,
çölü qaba brezent kürkü.
Belə bir kürk,
ölümlə həyat arasında
keçilməz bir sədd idi onda.
O zaman, ölümdən qorudu səni
sadə bir kürk.
Çox vaxt
ölümü uzaqdan duyur,
yaxında görmürük.
İnsan yaşayır.
Bir də baxırsan
ay keçdi, il keçdi.
Günlərin nə əvvəli,
nə sonu var.
Hər gün

ölməkçün nə tez,
nə gecdi.
Addımladıq ömür yolunu
sən ayrı, mən ayrı.
Rastlaşdıq
gah iclasda, gah səfərdə,
gah ekranda,
gah səhifələrdə.
Bir gün,
adi günlərdən biri,
söhbətimiz çatanda sona
sən evə yollandın,
mən Hindistana.
Sağ-salamat gəl!
Görüşərik deyəndə,
qəlbində ölüm ağrısı varmış.
Sonra bildim mən,
Tapşırıqlarını, borclarını vermisənmiş.
Yarımçıq işlərini görmüsənmiş;
neçə ay qabaq.
Ölümü qəlbində, beynində saxlamısanmış,
yaşadığına baxmayaraq.
Ayrıldıq.
Nə əlvida dedin,
nə baxışında
son görüşün ağrısı vardı!
Nə sözlərində bir damla acı,
nə dilində
ürəyini boşaltmaq ehtiyacı.
Bəlkə boşalsaydı ürək
belə olmazdı heç.
Nə bilək.

Divarda yeddi çopur qalıb.
Sən yoxsan.
Sən var olanda
bu çopurlar yoxdu.

Elə bil qaynar yağ çilənib
divarın üzünə.
Yanıb divar yeddi yerdən
yanıqlar xatirə qalıb
yolu o məşum gecənin
qaranlığında itən
kədərdən.
Yoxluğunla bitmədi sənət,
bitməyəcək.
Yaradacaqlar;
bəlkə səndən yaxşı,
bəlkə pis.
Lakin sən yarada biləcəyin
yaranmayacaq sənsiz.

Getdin:
nə kimsəni incidib,
nə kimsədən inciyib.
Şikayətini eşidən olmadı
dostlardan, tanışlardan;
nə böyüyü, nə kiçiyi.
Nə adın
qara çərçivəyə düşdü qəzetlərdə,
nə elan,
nə nekroloq.
Ağız büzənlər də oldu,
qaş çatanlar da,
çiyin çəkənlər də.
"Nahaq" deyənlər də
Çox nahaq, çox!

Soruşan gərək,
nə haqla
soxulursunuz araya,
bu "nahaq-nahaqla!"
Məgər qəlbinin
dərd qrammasını oxumuşdunuz?

Məgər fikrini
köçürən olmuşdu
maqnitofon lentinə!
Məgər baxışlarını
təhlil etmişdilər
laboratoriyada –
Qəmi bu qədər!
Ümidi bu qədər!
Sevinci sıfırdan bu qədər yuxarı!
Kim ölçmüşdü fikirlərinin
ağırlığını,
Arzularının imkan məsafəsini?
Kim bilir,
bəlkə bir insan şəfqətilə
sığallamışdın
hələ qurğuşun yükündən
taqəti qırılmamış
qəlbini!
Sığallamışdın
vaxtından qabaq
ağrımasın deyə,
göynəməsin deyə.

Məzəmmət deyil sözlərim.
Sənin ölməyə haqqın olmayan kimi
mənim haqqım var deyəm:
çəkilməmiş filmləri,
tapılmamış mizanları,
kimə tapşırdın?
Bir damcı göz yaşı,
bir təbəssüm,
bir gülüş,
bir insan sevincinə səbəb olacaq
kadrları hara apardın?
Bəlkə bir adama açsaydın qəlbini
daha bir neçə gün,
daha bir neçə il,
bəlkə uzun bir ömür

yaşamağa yol tapardın;
qızınıb ülfətlə, qayğıyla, məhəbbətlə.
Nə qədər az olsa da
mehribanlıq cirəsi,
bu ehtiyacla bağlıdır həyata
insan beyninin,
insan qəlbinin hər hüceyrəsi.
Getdin.
Nə dilində nəğmə,
nə son məktubunda şikayət,
nə qəlbində kin.
Hazırlaşdın o gedər-gəlməz yola,
yaxın səfərə hazırlaşan kimi.
Ehtiyat çörək götürmədin.
Papiros qutusunu belə
qoydun özünlə aparmayacağın
pencəyin cibinə.
Ancaq qırmaları
həyatdan son hədiyyə kimi,
neçə-neçə,
doldurdun gilizə.
Baxan deyərdi:
yenə ova hazırlaşır
Münhauzen.
Kim deməzdi,
öz qəlbindən başqa,
bir də ov bərəsində yatmayacaqsan
daha sən.
Kim bilir, bəlkə,
qırmalardan bir neçə kələ-kötürünü
əvəz etdi hamarıyla, sığallısıyla
bir-bir.
Kim bilir!
Kim bilir!
Divarda yeddi çopur:
ömür adlanan qəribə yolun
sonucu bu!
Nə gərəkdir indi əllamələk,

qəhmərlik, məzəmmət.
Nə gərəkdir doğruya bənzəyən
yalanlar.
Nə haqla gedənləri
darıyır qalanlar.
Nə kimsəyə qadağandır bu yol,
nə kimsəyə örnək.
Lakin,
fəlakətlər azalar yəqin,
bağlı qalmasa ürək.

1964

İNDİ İDİN, KEÇMİŞ OLDUN

Şeir Əlağa Kürçaylının və qızı
Ülkərin faciəvi ölümünə həsr edilib.

Gözlərin yumuludu.
Rəngin solğun Ay işığı.
Soyuq üzündə – qaşlarının yaraşığı.
Çağırsam, dinməyəcəksən, bilirəm,
ən mehriban, ən yanıqlı sözlərdən
isinməyəcəksən, bilirəm.
Hansı varaqdadır son sətrin, bilmirəm.
Son şerinin kəlmələri
pərişandır, ya çin-çin – bilmirəm.
Ancaq var onlar,
var, var, var, bilirəm.
Ya kimsəyə deyilməz,
ya kimsəyə açılmazdı
o varaqlar – bilirəm.
Deyilməmiş, yazılmamış
nələrin vardı – kim bilir.
Dərdini, qara iplik kimi
bədəninə yol açan amansızlığı
həkim bilir.

Ağrıların hansı sözə,
hansı sətrə sığışardı.
Hər əzələndə, hər parça dərində
dırnağında, köksündə vardı.
Elə çoxdu, elə böyükdü, elə amansızdı –
namərd yağıya yaraşan.
Sən ki kişi oğlu kişiydin.
Qardaş, bu nə taledi, bu nə işdi.
Gözlərində nə iztirab yanğısı
nə mərəzin acısı,
nə giley gərəyi vardı.
Sinəndə bir dözüm, bir inam,
bir ümid ürəyi vardı.
Ancaq elə bil
nə isə axtarırdı baxışın.
Bəlkə möcüzə – nicat,
bəlkə bir şeirlik həyat.
Bəlkə əqrəbləri ağır-ağır,
ləng işləyən saat.
Gözlərin qəşəngdi,
ən gözəl şeirlərin kimi.
Mən bilirdim taleyin amansız hökmünü.
Ancaq sənə deməli yalanım
hazırdı əvvəldən:
"Səndə nə var ki,
bu gün daha yaxşısan".
Bəzən özüm də
inanmaq istəyirdim bu acı,
bu qorxunc yalana.
İndi bir qoşa tabut var,
bir də göz yaşları
yanıb, yanıb qurumuş ana.
Bir tabut sənindir, bir tabut...
Sən ona quzu deyərdin.
Anamın göyçək qızı deyərdin.
Gözləri gözlərinə
necə də bənzəyirdi;

qara, iri, qəşəng.
Hələ qönçəsi açılmamış çiçək.
Günlər keçəcək.
Şeirlərin gəzəcək dodaq-dodaq – sənsiz.
Məhəbbətin gəzəcək
ürək-ürək – sənsiz.
Kim bilir, bəlkə payına düşən
Həyat günlərinin bir bölümünü,
xoşbəxt oldun, görmədin
əziz balanın faciəli ölümünü.

1980

GECİKMİŞ QİYMƏT

İlk dəfə böyük dedilər ona;
kiçik bir tabutda yatandan sonra.
Adı şəfəq saldı yurduna;
özü Ay kimi batandan sonra.
Kitablarını açdılar;
torpaqda qızıl damarı açan kimi.
Qaçdı, ətrafından
həsəd, qərəz, laqeydlik;
duman küləkdən qaçan kimi.
Çoxları araşdırdı öz xatirəsini,
tapdı olanı, uydurdu olmayanı da.
Sərfəlini yazdı,
gizlətdiyi də oldu.
Neçə səhifə, neçə dəftər doldu.
Belə çıxdı dost imiş ona,
bəd istəyəni də, hayanı da.
Hər sözündə bir məna tapıldı.
Hər işində bir aləm dəyər.
Tarixi bir zərurət imiş
asqırıbsa, öskürübsə əgər.
Neçəsi yada saldı yaxşılığını.

Biri nadir natiqliyini,
biri qranit məntiqini,
biri mehriban yoldaşlığını,
xoş qılığını,
biri şirin çayı necə qarışdırdığını.
Min bir sözə bükdülər xatirəsini;
zərli-zibalı söz örtüyündə
itirdilər doğrudan da olanların izini.
Sağ olsaydı
baxıb bu məhəbbətə,
belə günə,
özü də təəssüf edərdi,
belə bir insanın öldüyünə.
Bəlkə də ömrün yükünü
daha rahat daşıyardı.
Bəlkə də, neçə il artıq yaşayardı.

1968

SUSMUŞ TELEFON

Dəstəyi qaldırdım.
Yığdım nömrələri.
Duuu...
uzun səs!
Gözlədim.
Nə fayda!
Asdım dəstəyi.
Yenə də qaldırdım.
Yenidən yığdım nömrələri.
Dedim, bəlkə dəyişmişdir.
Yox!
Həmin nömrələrdi:
əvvəli doqquz,
axırı bir.
Bu adı, bu nömrəsi.

İndi bir yoxluq var,
bir göynək,
bir də qulağımda
onun xəyali səsi.
Dayandım gözlədim, əbəs.
Bir sükut vardı,
bir də heç kəs.
Düşündüm:
neçə belə sükut dinləməyə
çatar ömrümün günü;
qəlbimi qapayınca
adi qan düyünü.

1962

EPİTAFİYA ƏVƏZİNƏ

Öldü!
Gün... saat... dəqiqə...
Bəlkə bu ölümün tarixi dürüst deyil.
Bəlkə bu ölüm çoxdan başlayıb.
Bəlkə bu ölümü ilk gündən
həyat ona aşılayıb?
Bəlkə uzaqlardan
ayaq tutub gəlib bu ölüm?
Böyüyüb yavaş-yavaş,
əsəblərində, qəlbində, beynində onun.
Rəngini, soyuğunu çəkib
əllərinə, üzünə indi onun.
Bir söz yarasından başlayıb
özü başqasını yaralayanda.
Bir qibtədən mayalanıb,
Bir həsrətdən göynək alıb.
Eh, kim axtarıb tapacaq
ömrün o ilk trombunu?
O bir damla laxta qan ki,

bütün həyat zinətindən
soyundurub onu.
Bəlkə ilk baxışda
əhəmiyyətsiz görünən
bir hadisə qüvvət verməsəydi, –
bu son dəqiqədə,
ölüm namərd düşmən kimi
hələ çox dayanacaqdı pusquda;
girəvə axtaracaqdı,
fürsət gəzəcəkdi.
Bəlkə də yaşamaqçın
elə bu gün ona,
bir şəfqət – təbib,
bir söz – valokordin,
bir qayğı – ilişik gərəkdi...
Bilmirəm.
Həqiqət olan, şübhəsiz olan,
qayıtmaz olan
bir şey var: ölüb İNSAN!
Nə sıramızda görünəcək bundan belə,
nə bir söz deyəcək,
nə bir iş görəcək,
nə bir udum su içib,
bir tikə çörək yeyəcək.
Fərq etməyəcək isti-soyuğu,
ən uzun gündüzü,
ən qısa gecəni belə.
Qoydu getdi ciyərlərinin
sərbəst cirəsi – oksigeni belə.
Nə görəcəyik təbəssümünü;
az olsa da, nadir olsa da,
axı vardı təbəssümü;
susuz səhrada möcüzə – çiçək kimi.
O da insan idi.
Haqsız sözləri də vardı.
bəzən qəzəblə, kinlə,
bəzən mülayim baxan

gözləri də vardı.
Onun da həyat yollarında
addımının yaxşısı, pisi vardı.
Bəlkə qəlbinin bir bucağında,
bir düyürcək qan laxtasından əvvəl,
bir xırda niyyətin hisi vardı.
Mətləb bunlarda deyil.
O da insan idi.
Yolu nə bizimkindən hamar,
nə asan idi.
Hansı dəqiq bir alət ölçə bilər,
hesablaya bilər,
yersiz bir sözümüz, bir an sükutumuz,
ya ötəri biganəliyimizlə
insan ömründə qırdığımız
dəqiqələri, saatları, günləri?
Həyat deyilən möcüzənin
Heç bir qiymətə
satın alına bilməyən
parçalarını –
yaşamaq açarını.
Mən bilmirəm nə zaman
nədən öldü, niyə?
Ölüm gözə görünsəydi
göz yaşı kimi, torpaq kimi,
kitab kimi;
sayardıq bu damcıları,
zərrələri, varaqları.
Bəlkə hər damcının uğursuz
müəllifini,
hər zərrənin vəznini,
hər varaqda yazılmış acı
sözləri –
çəkərdik haqq divanına.
Yox!
Nə metereoloji xidməti var
ölümün

xəbər verə:
Sabah, ürək nahiyəsinə bir damcı
qara qan laxtası gələcək;
ya qan damarı partlayacaq
filan yerdən;
evdə, iş başında, yol üstündə.
Ya illərlə yığılmış nisgil
pozacaq maddələr mübadiləsini
filan ayda, filan gündə.
Boğacaq nəfəsini.
Susduracaq,
əbədi bir sükut içində
torpaq, su, hava kimi adi olan səsini.
Yoxdursa belə idarə, belə mərkəz;
ömrümüzü axan duru çay kimi,
gecələri nurlandıran Ay kimi,
baharla qol-qola gəzən may kimi
keçirək;
üzüağ, alnıaçıq!
Vallah, ən duru çaydan,
ən nurlu aydan,
ən gözəl maydan
yaxşıyıq biz.
Axı biz İnsanıq!

1966

Bir nəsil qocalsam da

YADIMA DÜŞDÜ

Oğlum Anara

Dənizdə ləpə var, dağda bulud var,
Gündə durna keçir göydən yüz qatar.
Baxdım üfüqlərə həzin axşamlar,
O məlul durmağın yadıma düşdü.

Bax, yaşıl Krımda yarpaqlar solub,
Elə bil təbiət işdən yorulub.
Hərdən qərib-qərib gözlərin dolub,
Boynunu burmağın yadıma düşdü.

Hər günüm bir ildir sənsiz, a bala.
Gəlməyəsən görüm səni zavala.
Gözlərim yumulub, getdim xəyala.
Min oyun qurmağın yadıma düşdü.

Səhər-səhər tezdən açılıb yaxan,
alnına inci tər düzülən zaman.
Yuxudan duranda alışıb-yanan
o tunbul yanağın yadıma düşdü.

Atamın, anamın istəkli soyu,
Anan layla desin, beşikdə uyu!
Qaz balası kimi görəndə suyu
əlini vurmağın yadıma düşdü.

Sormasınlar nə var dərdli könüldən,
Səni mən yuxumda görmüşəm dünən.
Bir az uzananda yuxarı dönən,
körpəcə dırnağın yadıma düşdü.

Könlüm sənsiz ağlar, sənինlə gülər,
Ata olmayanlar bunu nə bilər.
Tutub çarpayının yanından səhər,
ayağa durmağın yadıma düşdü.

Yenə səndən gəlmir çoxdandır soraq,
O zalım ananda insafa bir bax!..
Bir körpə əlini görəndə bayaq,
Çeçələ barmağın yadıma düşdü.

Krım – Yalta, 1938

OĞUL

Mən səni
yeni ayaq açanda,
yeni dil açanda,
top kimi yumalanıb
qaçanda görmüşəm.
İlkin ata deyəndə
öpmüşəm dodaqlarından.
Çəkdiyin qəribə, gülməli şəkilləri
bugünəcən saxlamışam.

İlk dəfə məktəbdən gələndə
bağrıma basmışam səni,
qucaqlamışam.
İllər keçib bir-birinin ardınca,
sən böyümüsən hər gün.
Qalxmısan ömrün neçə pilləsini;
zaman təqvimin varaqlarını qopardıqca.
İndi yekə kişi olmusan, maşallah!
Gündə üzünü qırxırsan.
İndi qadınlar sənə
həsədlə, məhəbbətlə baxır.
Uşaqlardan sənə dayı deyənlər var.
Ancaq sən,
mənim gözümdə hələ də
yeni ayaq açan,
yeni dil açan,
top kimi dümələnib qaçan
körpəsən.

27 yanvar 1962